

Panun pakinoita

Musiikkia

on Oulun taidepäivien ohjelmassa runsaanlaisesti, niin, oikeastaan nämä taidepäivät syntyivät musiikin merkeissä ja kasvoivat musiikin ympärille. Oli tiedossa, että Oulun Orkesterilla on suuri sinfoniakonsertti peruuttamattomasti huhtikuun 13 päivänä a.D. 1953. Tämän konsertin ohjelmassa on Beethovenin Yhdeksäs sinfonia, joka kuuluu olevan sellaisessa musiikkimaassa kuin Itävallassa esimerkiksi niin tuttu suurellekin yleisölle, että siellä voidaan luontevasti puhua vain "Yhdeksännestä" ja pitää silloin tietää, mitä tarkoitetaan.

Kun tämän Yhdeksännen esityspäivä jo aikoja sitten oli päätetty syystä, että sen solisteista kolme saapuu etelästä ja heidän kaikkien ohjelmansa suunnitellaan kaukotähtäimellä, ryhdyttiin juuri sitä edeltävä: viikonvaihdetta harkitsemaan taidepäivien ajankohdaksi. Siihen on sitten kaikki rakentunut. Kerran aikaisemmin on Oulun NMKY:n suuri halli täyttynyt musiikkilyeisöstä, toistatuhatta henkeä. Silloin lausui ent. oululainen Sulho Ranta, maisteri ja musiikkikirjailija, säveltäjä ja arvostelija, että moinen yleisömäärä Oulun kokoisessa kaupungissa edellyttäisi Helsingissä yhtätoistatuhatta henkeä Messuhalliin. Niinkuin edellyttäisikin. Kun tilaisuuteen nyt saapuu useita pääkaupunkilaisia musiikkiarvostelijoita ja yleisöä saapuu kaukaa idästä ja pohjoisestakin saakka, siitä muodostuu kerrassaan juhlatapaus.

Urpo Pesonen orkestereineen on tehnyt työtä kauan ja hartaasti.

Paitsi orkesterille itselleen on tämän konsertin valmistamisessa ollut suunnattomasti työtä myös kuorolla, Oulun Laululla, jolla on edessään eräs kaikkein vaikeimmista esitettävistä, mitä kuulemma musikkiväki tuntee. Toivotaan parasta, kun tunnetaan nuorekkaitten johtajien tarmo ja taito ja esiintyjien harrastus ja alttius.

Tämän suurkonsertin solistit ovat kaikkikin oululäisille tuttuja. Omaamme, nimittäin Jorma Pukkilaa, ei tässä ole tarvis esitellä. Eipä oikeastaan Lea Piilttiäkään, joka vähän väliä on pistäytynyt Oulussa, viimeksi nyt pääsiäisen alla Oulun Laulun Messias-oratoriossa, jossa oli solistina myös vuosi sitten. Tällä välilläkin hän ehti Ouluun ollen syksyllä Oulun Orkesterin toisessa sinfoniakonsertissa solistina Sibeliuksen I sinfoniassa arvauseella "hurmaava", kuten Olli Tawast kirjoitti. Paitsi vieraillevana laulajattarena ulkomailla on rva Piilillä takanaan erittäin kunniasura vakinaisesti kiinnitettynä tähtenä sellaisiin musiikkikaupunkeihin kuin Königsberg, Weimar, Berliini ja Wien.

Toinen naissolisteista on herttainen Maria Heidi, joka vuosi sitten vieraillessaan solis-

tina Oulun Orkesterin kevätkauden kolmannessa sinfoniakonsertissa, täydellisesti valloitti yleisönsä. Heidi näyttää olevan niin nuori tähti, etteivät aikakirjatkaan hänestä vielä mitään tiedä, mutta huomiota hänkin on ehtinyt herättää ulkomaita myöten. Vierailleva miessolisti Antti Koskinen on syntyjään helsinkiläisiä. Hän on musiikkimiehen poika ja saanut parhaan mahdollisen kotimaisen musiikkikasvatuksen sekä sen jälkeen tehnyt opintomatkoja ulkomaille, aluksi Skandinaviaan. Muutama vuosi sitten herätti hän huomiota Italiassa opiskellessaan ja on nyt "nimi" kotimaassaan.

Lauantaina on kaupungintalossa Pohjan Laulun suuri konsertti, jonka ohjelma on tavalistakin parempi. Kokenut musiikkimies Tauno Kokko johtaa, joten tiedetään kyllä, että äänet stemmaavat. Aivan erikoista huomiota kiinnittää tässä konsertissa kaksikin ensiesitystä. Toinen niistä on Olli Tawastin, tunnetun vanhan oululaisen kuoromiehen ja arvostetun musiikkikriitikon (tämänkin lehden palstoilla esiintyneen) utsjokelaiseen kansansävelmään säveltämän laulun esitys. Toinen on Pohjan Laulun oman marssin esitys. Se lauletaan kahdella sävelellä, jotka on arvosteltu parhaiksi monista. Laulun on kirjoittanut Mikko Asunta, monipuolinen taiteilija.

Teatteria

on Oulun I taidepäivien ohjelmassa sunnuntaina, jolloin tämänviikkoinen ensi-iltakappale "Entäs nyt, Niskavuori", esitetään toistamiseen. Teatterilla ei ole ollut helppoa sovittaa ohjelmaansa näiden taidepäivien mukaan, koska sen yleensä on otettava vakavat ensi-iltansa talvempänä, jotta niitä ehditään esittää tarpeeksi usein. Keväällä taas menee yleisöön parhaiten hieman keveämpi, sille nyt ei tunnu voivan mitään. Ella Erosen vierailut vielä sotkivat talven ohjelmaa, mutta sattui sitten kuitenkin niin onnellisesti, että Niskavuoren viimeinen ei ehtinyt taidepäiviin mennessä tämän vanhemmaksi.

Kuten tunnettua, on tämä näytelmä Wuolijoki-Tervapään viimeinen kuulussa ja paljossa kehutussa (ja monessa tapauksessa aiheellisestikin) Niskavuori-sarjassa. Yhtä hyvä kuin edeltäjänsä se kuulemma ei ole, noin draaman rakenteen kannalta ajatellen, mutta muodostaa luonnollisesti mielenkiintoisen päätepiesteen mainehikkaalle hämäläissuvun kuvaukselle. Teatterillamme on siinä hyvät voimat tulella ja toivomme sen onnistuvan parhaalla mahdollisella tavalla. Jonkun toisen kerran toivoo OT puolestaan voivansa valita vapaammin ja erikoisesti pääkaupunkilaisarvostelijoitakin ajatellen. Näin Nestori Huhtanen, kun asiasta keskusteltiin.

Panu